

Dosarul nr. 2rac-272/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani- (judecător Corneliu Guzun)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău - (judecători Vitalie Cotorobai, Marina Anton, Ana Panov)

ÎNCHEIERE

18 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecător
Judecători

Svetlana Filincova
Nicolae Craiu
Luiza Gafton

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni ”Auto-Revizor”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni ”Auto-Revizor” împotriva Instituției Publice ”Agenția Servicii Publice” (succesorul în drepturi a Întreprinderii de Stat ”CRIS Registru”) privind încasarea sumei,

împotriva deciziei din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea pe Acțiuni ”Auto-Revizor”, casată hotărârea din 29 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și pronunțată o nouă hotărâre,

c o n s t a t ă:

La 16 noiembrie 2015, Societatea pe Acțiuni ”Auto-Revizor” (în continuare SRL ”Auto-Revizor”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii de Stat ”CRIS Registru” (actuala IP ”Agenția Servicii Publice”) cu privire la încasarea datoriei în sumă de 92905,48 lei și a cheltuielilor de judecată (f.d. 1-5, vol. I).

În motivarea acțiunii societatea-reclamantă a indicat, că la 02 iulie 2012 între SA „Auto Revizor” și ÎS ”CRIS Registru” a fost încheiat contractul de comodat nr. 453. Conform pct. 1 al contractului, SA ”Auto-Revizor” în calitate de comodant a transmis ÎS „CRIS Registru” în posesiune și folosință temporară gratuit încăperile nelocative cu suprafața de 48,9 m.p., amplasate în imobilul închiriat de comodant din str. Uzinelor, 88, mun. Chișinău.

Tot la 02 iulie 2012, părțile au semnat actul de primire-predare, prin care comodatarului i-au fost transmise încăperile nominalizate.

În baza pct. 2.1. al contractului, comodatarul era obligat, în termen de 5 zile bancare de la data recepționării conturilor bancare, să achite plata pentru servicii comunale: energie electrică, telefon, energie termică, apă și canalizare în conformitate cu indicii contoarelor, notelor de plată și calculelor organizațiilor respective.

Reclamantul a menționat că, contractul a fost încheiat pe un termen de până la 31 decembrie 2015, cu dreptul părților de a rezilia contractul cu preavizarea în scris a celeilalte părți cu 2 luni înainte de termenul preconizat pentru reziliere.

A subliniat că contractul de comodat a fost încheiat cu respectarea cerințelor art. 859 Cod civil, conform căruia prin contractul de comodat o parte (comodant) dă cu titlu gratuit un bun în folosință celeilalte părți (comodatar), iar aceasta se obligă să restituie bunul la expirarea termenului pentru care i-a fost dat.

A susținut că, în conformitate cu art. 862 alin.2) Cod civil și condițiile contractului de comodat nr. 453 din 02 iulie 2012, pârâtul deținând spațiile închiriate avea obligația să achite costul serviciilor comunale de care beneficiază.

În susținerea cererii sale, reclamantul a mai menționat că imobilul din str. Uzinelor, 88, mun. Chișinău reprezintă spații industriale, ce aparțin cu drept de proprietate SRL "Incom-VLP", iar SA "Auto-Revizor", conform contractului de locațiune nr. 02 din 29 mai 2011 închiriaza de la SRL "Incom-VLP" spații industriale cu suprafața totală de 480 m.p. Din ele, 99,8 m.p. reprezintă încăperi pentru birouri care sunt conectate la energia electrică, energia termică, apă și canalizare, restul spațiilor reprezintă hale neîncălzite, neconectate la apă și canalizare. Suprafața de 99,8 m.p. care dispune de toate comoditățile a fost împărțită între SA "Auto-Revizor" și ÎS „CRIS Registru”, respectiv ÎS „CRIS Registru” ocupa 48,9 m.p., ceea ce constituie 49 % din suprafață, iar SA „Auto-Revizor” i-a revenit 50,9 m.p., adică 51%.

A remarcat că SRL "Incom-VLP" în calitate de proprietar al imobilului fiind în relații contractuale cu furnizorii de servicii, ducea evidența consumului de energie electrică, energie termică, apă și canalizare în suprafețele arendate și în baza facturilor fiscale le transmitea pentru achitare locatarului pentru fiecare lună în parte. Astfel, SA „Auto-Revizor” achita în termen costul serviciilor comunale indicate în facturile fiscale.

În luna august 2015, în urma unor verificări cu proprietarul imobilului, reclamantul a stabilit că pe toată perioada comodatului (02 iulie 2012-august 2015) SA "Auto-Revizor" a achitat serviciile comunale pentru întreaga suprafață a imobilului, în condițiile în care proprietarul imobilului pe toată această perioadă a prezentat facturile de plată doar către SA „Auto-Revizor”.

Prin urmare, cu certitudine s-a stabilit că pârâtul, pe toată perioada de folosire a imobilului (02 iulie 2012-31 august 2015) nu a achitat costul serviciilor comunale de care a beneficiat, încălcând în așa mod prevederile pct. 2.1 a contractului.

Conform calculului reflectat în raporturile contabile pârâtul urmează și este obligat să achite costul apei potabile și serviciilor de canalizare prestate lui după cum urmează: pentru anul 2012 - 690,95 lei (6 luni), pentru anul 2013 - 1790,20 lei, pentru anul 2014 - 2041,71 lei, pentru anul 2015 (8 luni) - 1209,17 lei, în total suma de 5732,03 lei.

Potrivit facturilor fiscale parvenite de la proprietarul imobilului SRL ”Incom-VLP” pe tot spațiul arendat ca oficii, din care o parte era ținută în comodat de pârât s-a consumat apă și servicii de canalizare în mărime de 10056,20 lei. Respectiv, suma de 5732,03 lei urma să fie achitată de către ÎS „Cris Registru”, iar suma de 4324,17 lei îi revenea pentru achitare reclamantului.

Conform dispozițiilor de plată, anexate la materialele cauzei, reclamantul a achitat prin virament proprietarului întreaga sumă de 10056,20 lei și solicită să fie obligat pârâtul să achite datoria de 5732,03 lei.

Conform facturilor fiscale eliberate de SRL ”Incom-VLP” pe perioada 2012-2015 s-a consumat total energie electrică în sumă de 122087,70 lei.

Conform contractului de comodat pârâtul deține 49% din spațiile cu comodități și deci urmează să achite pentru consumul de energie electrică suma de 59822,97 lei, după cum urmează: pentru anul 2012 - 8694,76 lei, pentru anul 2013 - 18615,52 lei, pentru anul 2014 - 18939,69 lei, pentru anul 2015 - 13573,00 lei.

Reclamantul a avut în folosință 51% din spațiu și urma să achite suma 62264,73 lei.

În baza dispozițiilor de plată, anexate la materialele cauzei, sumă de 122087,70 lei a fost achitată de SA „Auto – Revizor” și, prin urmare, IP ”Agenția Servicii Publice” (succesorul în drepturi a ÎS „CRIS Registru”) are o datorie debitorială față de reclamant nestinsă în mărime de 59822,97 lei.

În continuare, reclamantul a mai relatat că, pentru perioada indicată a fost livrată energie termică în mărime de 55817,25 lei.

Din această sumă 27350,48 lei (49%) urma să fie achitată de pârât, reclamantului îi revenea să achite pentru energia termică suma de 28466,77 lei, însă reclamantul a achitat integral suma de 55817,25 lei și, deci, pârâtul are o datorie pentru energia termică în sumă de 27350,48 lei.

În total, datoria pârâtului pentru serviciile comunale prestate alcătuiește 92905,48 lei.

La 16 septembrie 2015, reclamantul a somat administrația ÎS „CRIS Registru” despre necesitatea achitării datoriei pentru serviciile prestate cu anexarea actelor ce atestă mărimea acestei datorii.

Pârâtul, prin scrisoarea nr. 01/3699 din 19 octombrie 2015 a respins cerințele reclamantului, deși reieșind din esența acestei scrisori pârâtul recunoaște obligația sa prevăzută în pct. 2.2. al contractului de a plăti serviciile comunale, însă drept temei de a refuza plata, dânsul a invocat faptul că reclamantul nu a prezentat conturile de plată în ultima zi a lunii de gestiune prevăzută de pct. 2.3. al contractului și în baza acestei încălcări se consideră în drept de a nu achita serviciile comunale.

Reclamantul a considerat că afirmațiile pârâtului, în acest sens, sunt lipsite de temei, având în vedere că SA "Auto-Revizor" nu a cunoscut despre faptul că proprietarul nu prezenta și pârâtului facturile fiscale pentru servicii, în situația în care acesta cunoștea despre relațiile de comodat existente între părți și, prin urmare, achitând serviciile facturile comunale în întregime reclamantul a considerat că plătește doar pentru partea de spațiu arendată de el.

Societatea-reclamantă a solicitat încasarea de la pârât a sumei de 92905,48 lei cu titlu de datorie, precum și cheltuielile de judecată.

Ulterior de către reprezentantul SA „Auto-Revizor”, avocatul Dumitru Josan a fost depusă cerere de concretizare a cerințelor, prin care a susținut pretențiile înaintate în cererea inițială, cu concretizarea cerințelor și anume a solicitat încasarea de la pârât a sumei de 92905,48 lei cu titlu de datorie, a taxei de stat în sumă de 2787,16 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 25000,00 lei (f.d.138-140, vol. I).

Prin hotărârea din 29 iunie 2017 a Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, cererea de chemare în judecată depusă de SA "Auto Revizor" împotriva ÎS "CRIS Registru" privind încasarea sumei, a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 183, 186-190, vol. I).

Invocând netemeinicia hotărârii primei instanțe, la 14 iulie 2017, reprezentantul SA "Auto-Revizor", avocatul Dumitru Josan a depus cerere de apel împotriva hotărârii Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani din 29 iunie 2017, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Colegiul civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, prin decizia din 25 ianuarie 2018, a admis apelul declarat de SA "Auto Revizor", a casat hotărârea din 29 iunie 2017 a Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, și a pronunțat o nouă hotărâre, prin care s-a încasat din contul IP "Agenția Servicii Publice"(succesorul ÎS„CRIS-Registru”) în beneficiul SA „Auto Revizor” datoria în sumă de 92905,48 lei, suma de 3117,00 lei, cu titlu de taxă de stat, achitată la depunerea acțiunii și 987,00 lei, pentru examinarea apelului, iar în total suma de 97009,48 lei. S-a încasat din contul IP "Agenția Servicii Publice" (succesorul în drepturi a ÎS „CRIS-Registru”) în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 1350,00 lei, diferența taxei de stat ce urma a fi achitată în instanța de apel (f.d. 222-228, vol. I).

Instanța de apel a concluzionat că, IP "Agenția Servicii Publice"(succesorul în drepturi a ÎS„CRIS Registru”) deținând spațiile închiriate și având calitatea de comodat are avea obligația să achite costul serviciilor comunale de care a beneficiat.

În acest sens, Colegiul civil a considerat eronată concluzia instanței de fond, că SA „Auto Revizor” și-a întemeiat pretențiile pe prevederile Capitolului 2 al Contractului de Comodat nr. 453 din 02 iulie 2012, precum și pe calculul reflectat în raporturile contabile și facturile fiscale eliberate de proprietarul imobilului din str. Uzinelor, 88, ce urmau a fi achitate pentru serviciile comunale, precum energie electrică, energie termică, apă și canalizare și că facturile de plată au fost înaintate spre plată către SA „Auto-Revizor” în calitate de locatar al încăperilor în litigiu, nefiind înaintate careva facturi spre plată nemijlocit IP "Agenția Servicii Publice"(succesor în drepturi a ÎS „CRIS Registru”).

Instanța de apel a remarcat că în condițiile în care proprietarul încăperilor SRL „Incom-VLP” era singura persoană juridică din cele vizate în litigiu, care se afla în relații contractuale cu furnizorul de servicii, și la el, sub control, se găseau aparatele de măsurare (contoare) și avea încheiat contract de locațiune doar cu SA „Auto Revizor”, facturile fiscale privind consumul urmau să fie adresate numai ultimului.

Or, conform art. 6.2 p. b) al contractului de locațiune, proprietarul a permis locatarului SA „Auto Revizor” transmiterea spațiului arendat persoanelor terțe în sublocațiune sau comodat, și prin urmare la încheierea contractului de comodat, SRL „Incom-VLP” nu era parte, nu avea careva relații contractuale cu terții, aceștia fiind în relații de comodat doar cu SA „Auto Revizor” și prin urmare nu era în drept să prezinte către terți careva cerințe, inclusiv să le elibereze facturi fiscale și să ceară achitarea plăților.

La 19 aprilie 2018, Instituția Publică "Agenția Servicii Publice" a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu menținerea hotărârii din 29 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani (f.d. 1-5, vol.II).

În susținerea recursului declarat, recurentul a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și ilegală, bazată pe o interpretare eronată a normelor de drept material și prin urmare pasibilă de a fi casată, cu menținerea în vigoare a hotărârii instanței de fond.

Recurentul a remarcat că pretențiile înaintate de reclamant privind încasarea sumelor pentru serviciile comunale urmează a fi respinse, deoarece faptele economice nu au fost contabilizate corepunzător legii și contractului, nu au fost respectate obligațiile de prezentare lunară pentru achitare a serviciilor comunale, în baza unui act corespunzător întocmit de către reprezentanții părților.

Susține că nu există niciun temei al antrenării răspunderii delictuale, pretențiile înaintate fiind lipsite de temei legal și contractual, din care considerente urmează a fi respinse.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 16 iunie 2018, Curtea Supremă de Justiție a expediat intimatului o copie a cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii copiei respective (f.d. 12, vol. II).

Până la examinarea cauzei, intimatul nu și-a valorificat dreptul său procedural de a depune referință la cererea de recurs.

Prin urmare, având în vedere că referința nu a fost depusă în termenul stabilit, admisibilitatea recursului urmează a fi examinată în lipsa acesteia.

Verificând argumentele invocate de IP ”Agenția Servicii Publice” în cererea de recurs, pe baza materialelor din dosar, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 433 lit. a¹) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art.429 alin.(5).

În conformitate cu art. 429 alin. (4) și (5) Cod de procedură civilă, nu pot fi atacate cu recurs:

- a) deciziile de trimitere a cauzei la rejudecare care nu se supun niciunei căi de atac;
- b) hotărârile în privința cărora apelul a fost retras în modul prevăzut la art.374;
- c) deciziile emise de instanța de apel, fără drept de recurs.

Nu pot fi atacate cu recurs hotărârile în a căror privință persoanele indicate la art.430 nu au folosit calea apelului prevăzută de lege. Persoana care nu a folosit apelul poate ataca cu recurs decizia instanței de apel prin care i s-a înrăutățit situația, în partea care se referă la înrăutățirea situației. O hotărâre susceptibilă de apel și de recurs poate fi atacată, în cadrul termenului de apel, direct cu recurs dacă părțile consimt expres în fața primei instanțe prin înscris autentic sau prin declarație verbală consemnată expres în procesul-verbal. În acest caz, recursul poate fi exercitat numai pentru încălcarea sau aplicarea eronată a normelor de drept material.

În speță, recursul este declarat împotriva deciziei din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care poate fi atacată cu recurs și respectiv recursul declarat de IP ”Agenția Servicii Publice” nu poate fi considerat inadmisibil în temeiul art. 433 lit. a¹) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. b) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434.

În corespundere cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Potrivit scrisorii de însoțire nr. 2027-4 (f.d. 229, vol.II), decizia din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa participanților la proces la 26 februarie 2018, astfel recursul declarat la data de 19 aprilie 2018 este în termen.

În conformitate cu art. 433 lit. c) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare.

În speță, recursul a fost declarat de reprezentantul IP ”Agenția Servicii Publice”, Tatiana Cogălnicean, în temeiul procurei nr. 01/1237 din 01 septembrie 2017 (f.d. 6, vol. II), astfel temeiul stipulat de art. 433 lit. c) Cod de procedură civilă nu are incidență.

Potrivit art. 433 lit. d) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

La caz, completul relevă că nici temeiul prevăzut de art. 433 lit. d) Cod de procedură civilă nu este aplicabil.

Luând în considerare cele constatate supra, completul conchide că recursul nu poate fi considerat inadmisibil în baza temeiurilor enumerate la art. 433 lit. a¹), b), c) sau d) Cod de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului raportor cu privire la încadrarea celor invocate în recurs în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2)-(4) Cod de procedură civilă, completul constată existența temeiului de inadmisibilitate stipulat la art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă.

Conform art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Potrivit art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Conform art. 432 alin. (3) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale

Art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Aceste dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a 2-a, Cap. XXXVIII, Cod de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește în exclusivitate probleme de drept material și procedural, verificându-se legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, sarcina instanței de recurs la această etapă este de a verifica temeiurile recursului și argumentele privind caracterul ilegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În speță, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate. Iar, din conținutul cererii de recurs rezultă că, în mare parte, recurentul a reluat criticile formulate în fazele procesuale anterioare, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat cu suficientă putere de convingere, iar invocarea pretinselor încălcări admise de instanța de apel nu sunt suficient de fundamentate și nu au vocația de a conduce la modificarea soluției în prezenta cauză civilă.

Completul evidențiază că, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura de examinare a admisibilității unui recurs în materie civilă trebuie să corespundă în principiu garanțiilor unui proces echitabil, consfințite de art. 6 din CEDO, în special cu referire la dreptul de acces liber la justiție și la dreptul subsecvent de a fi audiat de o instanță judecătorească (hotărârile Delcourt contra Belgiei din 17 ianuarie 1970 și Erfar-Avef contra Greciei din 27 martie 2014).

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a admisibilității recursului, or, prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară.

Asemenea rigori urmăresc scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din CEDO (hotărârea Trevisanato contra Italiei din 15 septembrie 2016).

Completul învederează că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (hotărârea Hansen contra Norvegiei din 2 octombrie 2014), iar în concepția CtEDO, nu se impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (hotărârea Nersesyanyan contra Armeniei din 19 ianuarie 2010).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Din considerentele nominalizate și având în vedere faptul că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor, argumentele principale ale recursului, care sunt similare argumentelor invocate în instanța de apel, au fost verificate minuțios la judecarea cauzei în ordinea de apel, completul ajunge în mod unanim la concluzia de a considera recursul declarat de Instituția Publică ”Agenția Servicii Publice” inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 433 lit. a) și 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Instituția Publică ”Agenția Servicii Publice” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Svetlana Filincova

Judecători

Nicolae Craiu

Luiza Gafton

